

DE STAD

AMSTERDAM

Hij die in
DE STAD AMSTERDAM
zonder
DONKER's HOED
in de loterij speelt, krijgt steeds
een niet.

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ROYAL ENFIELD

RIJWIELEN EN MOTORRIJWIELEN
IMPORTEUR: J. WITMONDT - AMSTERDAM, 291/293 PRINSENGRACHT

HILLE's BESCHUIT

Onze Amsterdamsche biljartkampioen Bos is naar Amerika vertrokken, om daar te laten zien, wat hij op het biljart kan presteeren. Bij zijn vertrek uit Amsterdam hebben wij hem gekiekt, op het oogenblik dat de trein het Centraal Station uitstoomde. Hij zwaait vrienden en verwanten, die hem uitgeleide deden, een laatste groet toe.

ADRIAAN SCHAKEL

HEILIGEWEG 11-17
- AMSTERDAM -

— ENGELSCH KLEEDERMAKERIJ —

DE
RHEINMETALL SCHRIJFMACHINE
VOLDOET AAN AL UW EISCHEN
:: HOE ZWAAR OOK ::
CONCURREEREND IN PRIJS

Vraagt inlichtingen bij de volgende firma's:
Kuipers-Visscher & Co., Groningen, Gr. Markt 9, Tel. 734.
Van Vriesland, den Haag, Elandstraat 120, Telefoon 254.
Van Hall, Rotterdam, Witte de Withstraat 93, Tel. 8242.
Schulpen, Roermond, Steenweg 3.
Otten, Amsterdam, Prinsengracht 753, Telefoon N. 8800.
Generaal-Export Vertegenwoordiger H. OTTEN,
Prinsengracht 753, Amsterdam, Telefoon N. 8800.

FIRMA
A. v. d. BERGH
169 WETERINGSCHANS 169
TELEFOON 4363 N.

10 APARTE
DAMESSALONS

Speciale inrichting voor haar-
wassching, voorover en
rugwaartsch.

KAPPEN, HAARVERVEN, MESSAGES,
III PEDICURE, MANICURE III

Den geheelen dag geopend, tijdsbespreking
onnoedig. - Beste adres voor alle soorten
haarwerken, met garantie.

Ook HEERENPRIJEN volmaakt natuurgetrouw. - Billijke prijzen.

GRATIS

kunt U dit Orchestrion
hetwelk zonder weerga is
hooren

HAARLENMERWEG No. 41

- Gezellig zitje -
Prima consumptie

DE VOLKSAPOTHEEK

ALLEEN ROZENGRACHT 29

APOTHEKER: JAN SOL

DOOR GROOTSTEN OMZET HET GOEDKOOPSTE ADRES

KWATTA'S
MANOEUVRE
CHOCOLAAD

IK GOOIDE BESTE
SIGAAR WEGVOOR
EEN KWATTAREEP

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118 - Amsterdam

BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL.

Afgehaald f 2.— per flacon. Franco toe-
zending f 2.40 per postwissel als ook tegen
f 2.60 rembours.

N.V. JUWEELEN-, GOUD- EN ZILVERHANDEL
„MERCURIUS” v/h J. A. A. GERRITSEN
KALVERSTR. 49 - AMSTERDAM - TEL. N. 5747

SPECIALE INRICHTING VOOR DE VERVAAR-
DIGING VAN KRANSEN EN TAKKEN, SPORT-
BEKERS, MEDAILLES, KRUIZEN ENZ. ENZ.

CENTRUM BAR - AMSTERDAM
REGULIERSBREESTRAAT 10 - TELEFOON N. 7548

HEINEKEN'S BIEREN - KOUD BUFFET
WILHELMINA BILLARDS

AANBEVELEND: C. H. ARMÉE

A. P. DE WAART, J.
COMPLETE MEUBILEERING

ISINGEL 29. AMSTERDAM

TEL. N. 9214

VRAAGT GEIL PRUSCOURANT

SINGEL 29 10.00 2 MIN. VANAF 12.00

RONDE LUTH-HORKE CENTR. STATION 63

FIRMA H. NOLLEN, Banketbakker
Blauwburgwal 21 - AMSTERDAM - Telefoon N. 7829

Heerlijke BOTERKOEKJES:

Zandkoekjes - Boterbiesjes - Boterjanhagel - Boterkransjes
Roggebroodjes - Javaantjes - Kletsopjes - Goudsche sprits.

Onze bekende Amsterdamsche Korstjes dagelijks versch-verkrijgbaar

BERIJDT STOK'S RIJWIELEN Prijzen vanaf f 100.—. Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden
WAGENAARSTRAAT 55—57 - TELEF. Z. 4801

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURG WAL 57—59. TEL. C. 1515

REMBRANDTSPLEIN 12. TEL. C. 4454

SPECIALITEIT
IN
TAMME
KONIJNEN

PROPAGANDA CAMERA

voor platen en vlakfilms 9x12 cm.
met enkelvoudigen bodemulttrek

Sluiter voor instelling, tijd en
moment (regelbaar van 1/25-1/100
seconde).

Iris diafragma. Uitneembaar mat-
glasraam met groote lichtkap.
Compleet met 3 Metaal Cas-
setten in étui en spiraal draad-
ontpanner.

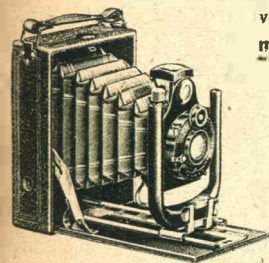
Met speciaal Aplanat F. 8
f 15.—

Met extra Rapid Aplanat
F. 7.2 f 18.—

VED. WM. HOLST - AMSTERDAM

Capel- of Haringpakkerssteeg 10, 14 en 16

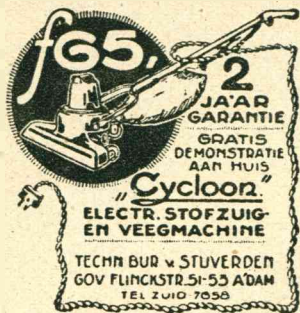
tel. N. 5062 - Postrek. 1956 - Telegr.-adres „HOFAM”

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

100% voordeliger
dan Leder,
zijn de
LIGA-Gummizolen,
LIGA-Gummihakken.
J. A. VAN VUGT, Amsterdam
Reguliersdwarsstraat No. 56
Telefoon Noord 7247

REEDERS
N. Z. Kolk 17
Amsterdam

REEDERS'
PETROLEUMKACHELS

zijn veilig,
hygiënisch,
volmaakt reukeloos,
meest soliede.

Eenig adres:
N. Z. KOLK 17,
Amsterdam

EEN LEKKER KOPJE KOFFIE!

LUNCHROOM „HOTEL MORDHORST”
NIEUWENDIJK 209 - AMSTERDAM - TEL. N. 5604
DEN GEHELEN DAG PIANO-CONCERT

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRÈS:

ROKIN 61 - TELEF. N 3304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Als Ge in Den Haag vertoeft,

bezoek dan het „Hotel Café-Restaurant DIJERS”, Buitenhof 42, Tel. 1354
Prima Keuken en Wijnen. Matige prijzen. Kamers electrisch verwarmd.
Met ontbijt f 3.50. V/h jarenlang Chef Taverne Louis Seizé - Amsterdam.

VAN WEEK TOT WEEK.

Het begint werkelijk heel erg te worden met de werkloosheid in ons land, in onze stad.

Naarmate de winter voortschrijdt neemt ook het aantal werklozen toe, iets wat weliswaar een gewoon verschijnsel is, dat ieder jaar terugkeert, maar dat nu angstwekkender is dan ooit, door den grooten omvang, die het kwaad ditmaal heeft aangenomen.

Nu is het wel waar, dat aan hen, die door de tijdsomstandigheden zonder werk zijn, een uitkeering gedaan wordt, maar het spreekt wel vanzelf, dat die onmogelijk zoo groot kan wezen, als het loon van den werkmans zou zijn, wanneer hij arbeid had kunnen vinden, zoodat het onvermijdelijk gevolg is, een achteruitgang van het betreffende gezin.

Alweer — we hebben het al meer gezegd — het mag hier niet in de eerste plaats de vraag zijn, wat, of wie van die groote werkloosheid de oorzaak is; de voornaamste vraag moet zijn, hoe in dezen treurigen toestand verbetering te brengen.

Want treurig is de toestand in vele arbeidersgezinnen inderdaad, vooral nu, zooals men weet, sedert den eersten Januari een nieuwe regeling voor de ondersteuning van werklozen is in werking getreden, en de uitkeeringen, zoodat die uit de werklozen-kas als die van de crisis-commissie verminderd zijn.

Voortaan zal de uitkeering uit de werklozenkas bedragen: f 2.85 voor gehuwden en kostwinners, f 2.15 voor ongehuwden en f 1.20 voor ongehuwden, die bij hun ouders inwonen, alles per werkdag.

Zij, die ondersteuning ontvangen van de crisis-commissies, zullen slechts f 13.50 ontvangen, kostgangers f 10, en ongehuwden, bij hun ouders inwonende, niets. Voor gezinsleden en kinderen f 1.50.

De reglementair nog niet rechthebbenden, de dubbel uitgetrokken en de ongeorganiseerden zullen, als zij gehuwd of kostwinners zijn f 12, kostgangers f 9 ontvangen en ongehuwden niets. Voor gezinsleden en kinderen f 1.35.

Nu is dat niet veel, dat zij toegegeven, daarvan kan een werkmansgezin tegenwoordig niet leven, maar de Regeering kan toch ook

niet maar voortdurend meer geld blijven uitgeven, dan zij ontvangt en dat die ontvangsten al zoo hoog mogelijk zijn opgevoerd, zal iedereen, die zijn jongste aanslagbiljet voor de belastingen heeft ingezien zeker wel toegeven.

Maar er zijn dan toch altijd nog de vakbonden, die in tijden van vrijwillige werkloosheid (staking) aan hun leden wel weken- en maanden lang heel wat belangrijker uitkeeringen doen en die dus nu hetgeen aan de regeeringsuitkeering nog ontbreekt, voor hun leden wel kunnen bijpassen. Op die wijze zou het geld, door die bonden aan contributie van de leden die wél werk hebben, geïnd, zoo nuttig besteed zijn, als op geen andere wijze mogelijk is.

Wel wordt daardoor dien bonden een zware last op de schouders gelegd, maar, in plaats van zich gelukkig te prijzen, dat ze op deze manier tenminste hun leden kunnen helpen, protesteeren ze tegen de regeering, van wie toch waarlijk niet gezegd kan worden, dat zij niet alles doet wat zij kan, dat zij niet meer en véél meer doet, dan in de meeste andere landen. Want, als het geld moet worden uitgegeven ten behoeve van de werkloze leden, dan blijft er niet genoeg over voor den strijd, voor den ongelukkigen klassenstrijd, die al zooveel onheil gebrouwen heeft en waarom die bonden schijnbaar in de eerste plaats zijn opgericht. Vakverenigingen heeten zij, maar strijdverenigingen zijn ze.

Toch is er door eenige vakverenigingen ook ten aanzien der werkloosheidsondersteuning veel gedaan; de A. N. D. B. bijvoorbeeld heeft in 1920 en 1921 aan zijn werkloze leden niet minder dan f 402.727 gulden uitgekeerd, een prachtig voorbeeld dat ook anderen reeds tot navolging heeft aangezet, zoodat wel veel goeds gedaan wordt, ook door de vakverenigingen en het zijn dan ook in den regel alleen de alleruitersten, de revolutionairen, die maar schreeuwen en schelden, zonder zelf ernstig mee te werken tot leniging van den nood.

Dat niettemin de vakverenigingen over het algemeen zeer ernstige tijden doormaken, spreekt wel vanzelf en dat ook de niet-revolutionairen protesteeren tegen de verlaging der werklozen-uitkeeringen is te begrijpen. Ieder zorgt voor zich zelf het eerst.

Maar als zij zouden willen inzien, dat de Regeering er is voor allen en niet alleen voor de werklieden, dat er ook andere lagen der maat-

schappij zijn, die het tegenwoordig alles behalve voor den wind gaat en door wie toch ook maar niet steeds weer meer belasting kan worden opgebracht, dan zouden zeker de maatregelen der Regeering met wat meer waardeering beschouwd worden.

Pluk eens veeren van een kikker!

Van veel grooter belang dan de heele werklozen-steun lijken ons de pogingen om de werkloosheid te voorkomen, zooals die van verschillende zijden worden ondernomen en niet het minst door het gemeentebestuur onzer stad. Reeds in ons vorige Van Week tot Week hebben we daarop gewezen.

Voorkomen blijft nog altijd beter dan genezen en een werkmans die een behoorlijk loon verdient met werken, zal zich veel gelukkiger gevoelen dan zijn kameraad, die eventueel eenzelfde bedrag zou ontvangen en er niets voor deed, al was hij tot dit niets-doen, dan ook door de tijdsomstandigheden gedwongen.

Maar het is tegenwoordig met den werklust helaas nog niet altijd even goed gesteld.

Wat bijvoorbeeld te zeggen van hetgeen er in Middelburg is geschied?

Daar heeft men Maandag, den 2den Januari, tal van kantoren, winkels en gemeentelijke bureaux moeten sluiten, omdat het personeel niet verkoos te werken. Nieuwjaar was op Zondag gevallen, zeiden zij, zij misten dus een extra vrijen dag en dien wilden zij nu toch hebben.

Is dat niet het toppunt! Heeft men vroeger ooit iets zó onzinnigs gehoord?

Het is maar in één stad gebeurd, maar teekent het niet? En zou er iemand zijn, die durfde beweren, dat deze psyche alleen bestaat bij den Middelburgschen arbeider, al is ze dan ook tot nog toe alleen bij hem op deze wijze tot uiting gekomen?

Er zijn onder de arbeiders helaas nog te veel elementen, die wel naar rechten vragen, maar geen plichten erkennen en dezulken zijn oorzaak dat de sympathie voor den werkmans als geheel er niet op verbetert.

Wat jammer is — niet alleen voor den werkmans!

CAFÉ-RESTAURANT „DE BEREBIJT”

AMSTELDIJK 26-27
RESTAURANT A LA CARTE DEN GEHELEN DAG
ZALEN VOOR CLUBAVONDEN

J. B. BOS

FABRIEK VAN KANTOORBOEKEN

KERKSTRAAT 4 - AMSTERDAM - TELEFOON C. 32

GEMENGD NIEUWS

De begrafenis van Mr. Wijsman, het slachtoffer van den treinmoord, die te 's-Gravenhage onder groote deelneming heeft plaats gehad. Op verzoek van de zwaarbeproeve ouders, wier gevoelens wij wenschen te eerbiedigen, hebben wij het portret van den vermoorden Amsterdamschen advokaat niet gereproduceerd. Links: De kist met het stoffelijk overschot wordt in den lijkwagen gedragen; rechts: Op weg naar het kerkhof.

Het huis hoek N.Z. Voorburgwal en Paleisstraat, waarvan de eigenaar om de huurcommissie te beletten de bovenwoningen te verhuren, alle raamkozijnen heeft doen wegnemen.

Commissaris J. E. Tinholt, van het bureau Kattenburg, die morgen, Woensdag, het feit herdenkt, dat hij een kwart-eeuw in politiedienst is. Reeds 15 jaar is hij op de Eilanden werkzaam.

In de Suikerbakkerij van de firma Cohen in de Grootte Kattenburgerstraat 42 is Zondagmorgen omstreeks 7 uur een zware brand uitgebroken, waardoor groote schade werd aangericht.

Een fraai kiekje van de Heerengracht, op den mistigen sneeuw-en-regen-morgen van Zondag j.l.

STADSNIEUWS

Boven: Een tweetal kiekjes, betreffende op de brutale inbraak in den winkel van den juwelier W. J. J. van Pampus in de Leidschestraat bij het Leidscheplein. Hoewel de geheele winkel des nachts verlicht is, hebben toch de dieven het gewaagd, een der ruiten, die beschermd waren door een zwaar ijzeren netwerk, in te slaan. Door de nauwe openingen van het net, die zóó klein zijn, dat slechts een smalle hand er door kan, hebben ze zich voor een waarde van ongeveer f 5000.— weten toe te eigenen. Links: De winkel, zooals hij er 's-nachts, verlicht en met het traliwerk afgesloten, uitziet; rechts: nieuwsgierigen vóór den winkel op den morgen van de inbraak. Midden: Het werken aan de brug over de Keizersgracht in de Leidschestraat loopen ten einde. Nu echter de werkzaamheden in het midden van het bruggedek moeten plaats vinden, ondervindt het tramverkeer zeer veel vertraging, daar slechts van één spoor gebruik gemaakt kan worden. De halte op de brug is daarom dan ook tijdelijk vervallen. Midden op den brug is een tijdelijk seinhuisje opgericht, van waaruit de wagens

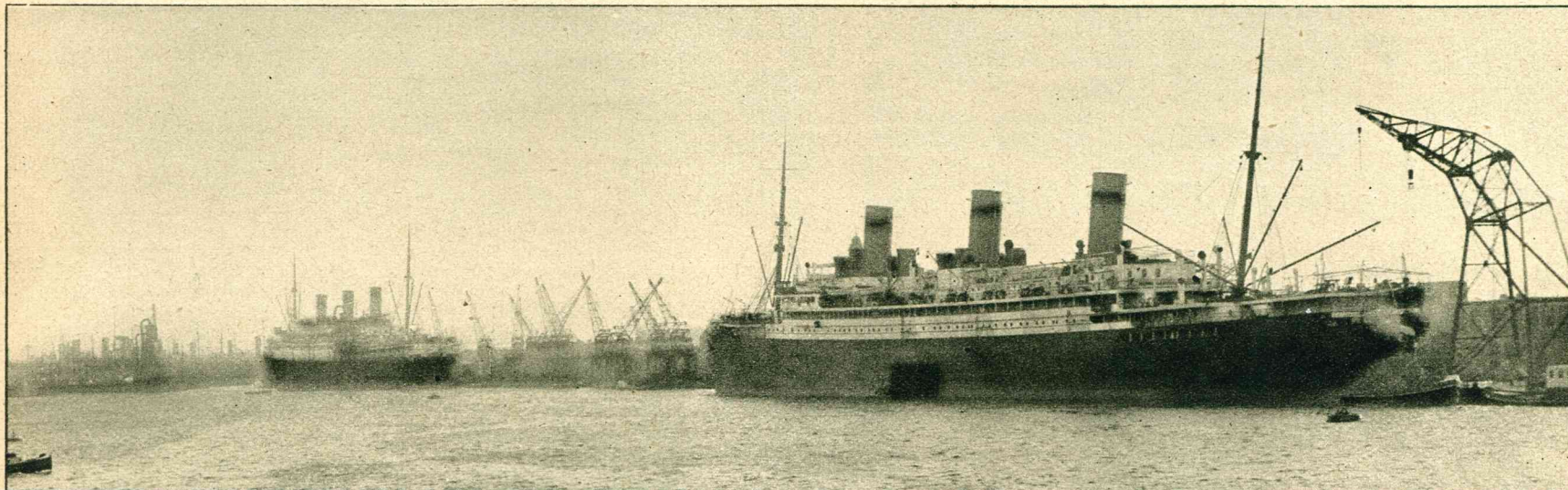

op de Prinsengracht- en de Heerengrachtbruggen gewaarschuwd worden of de lijn vrij is, zoodat zij kunnen doorrijden. Meermalen, vooral in de drukke uren, staat op het Koningsplein een lange rij trams op het sein te wachten. Beneden: De storm en de overvloedige regenval der laatste dagen, heeft het water in onze stadsgrachten aanmerkelijk doen stijgen, zóó zelfs, dat het hier en daar, bijvoorbeeld op het Rokin, over den walkant heen loopt. (Rechtsche kiek). Erger was het, dat het zelfs door den grond heen in enkele huizen drong. Zoo zagen wij bijvoorbeeld 'n groot kantoorlokaal onder water staan. Wij vroegen den bewoner daarvan 'n foto te mogen maken, wat deze evenwel weigerde met de woorden: „Ik denk er niet aan om te koop te loopen met de rotheid van mijn huis.” Om onze lezers tóch een denkbeeld van de overstrooming te geven, hebben wij toen door een openstaande deur van een perceel op het Rokin 'n foto gemaakt van een gang, die eveneens was ondergelopen en waarin men planken had gelegd, om haar tenminste nog begaanbaar te maken. (Beneden links).

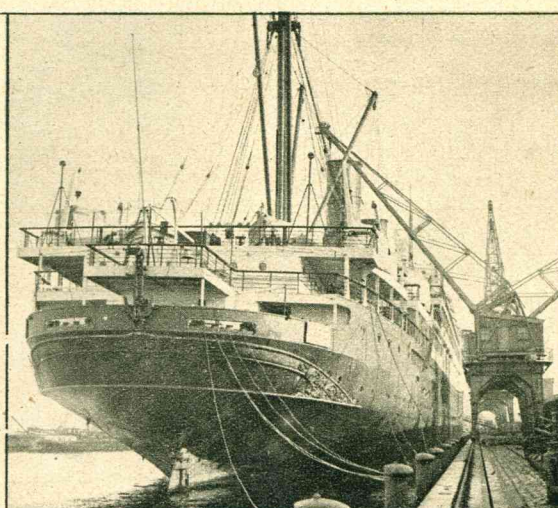
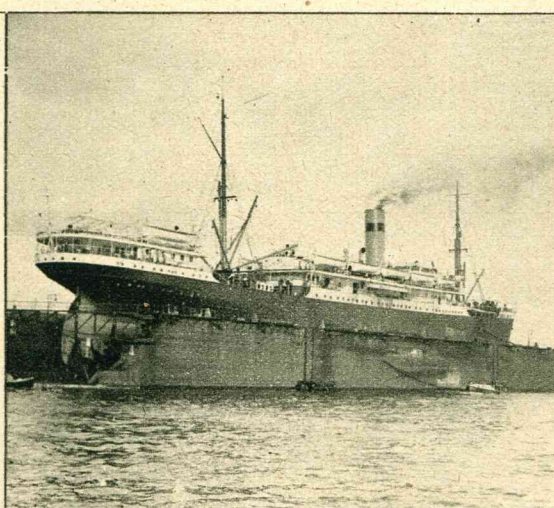
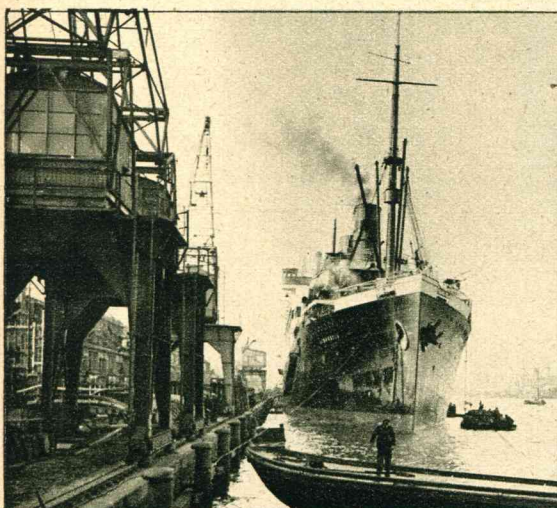

Het sneeuwvermaak der Amsterdamsche jeugd: Sneeuwballen gooien en „sullen”.

De Kon. Holl. Lloyd heeft zich, om aan het noodige geld te komen, dat haar in staat zal moeten stellen, uit de financieel moeilijke positie waarin zij geraakt is, te komen, genoodzaakt gezien, vier harer schepen te verkoopen, waaronder de grootste twee schepen uit onze haven, de *Limburgia* en de *Brabantia*, die in Amerikaansche handen overgaan. Samen met de *Frisia* en de *Hollandia*, die naar Duitschland gaan, hebben ze f 14.000.000 opgebracht. Hierboven de *Limburgia* en de *Brabantia* aan de kade.

Links: de *Limburgia*, rechts: de *Brabantia*. In het midden de *Frisca*, die op het oogenblik in het Juliana-dok ligt. De *Hollandia*, die nog in zee is, konden wij natuurlijk niet kijken.

Naklanken van de Feestdagen. — Links: De Amsterdamsche vuilniswagen, in de dagen na Nieuwjaar, beladen met afgedankte Kerstboomen; midden: de oorzaak dat moeder de vrouw in het dorpje, dicht bij de groote stad met haar vele verleiding, op oudejaarsavond tevergeefs met de olieballen op Krelis zit te wachten (rechts).

AAN DEN ZELFKANT DER STAD

Onze stad breidt zich in den laatsten tijd gestadig uit. Weliswaar niet zoo snel als met het oog op den woningnood wel wenschelijk was, maar toch nog belangrijk. Vooral in den omtrek van Amstelveenscheweg en Koninginneweg en in het voormalige Sloten zijn nieuwe wegen aangelegd en verrijzen tal van huizen. Op deze en de volgende bladzijden reproduceeren wij een achttal foto's van deze uitbreiding, successievelijk in de laatste maanden gemaakt, die samen een goed beeld geven van den omvang van het werk in dit stadsgedeelte. Hierboven, om te beginnen, een kijkje in de De Laressesstraat, in de richting naar den Amstelveenscheweg. Rechts de Dufaystraat met op den hoek een gevel van de Dufayschool. Beneden: Een kijkje van het einde der Emmastraat langs de Pieter Lastmankade in Noord-Westelijke richting. In het verschiet de nieuwe blokken arbeiderswoningen aan den Amstelveenscheweg.

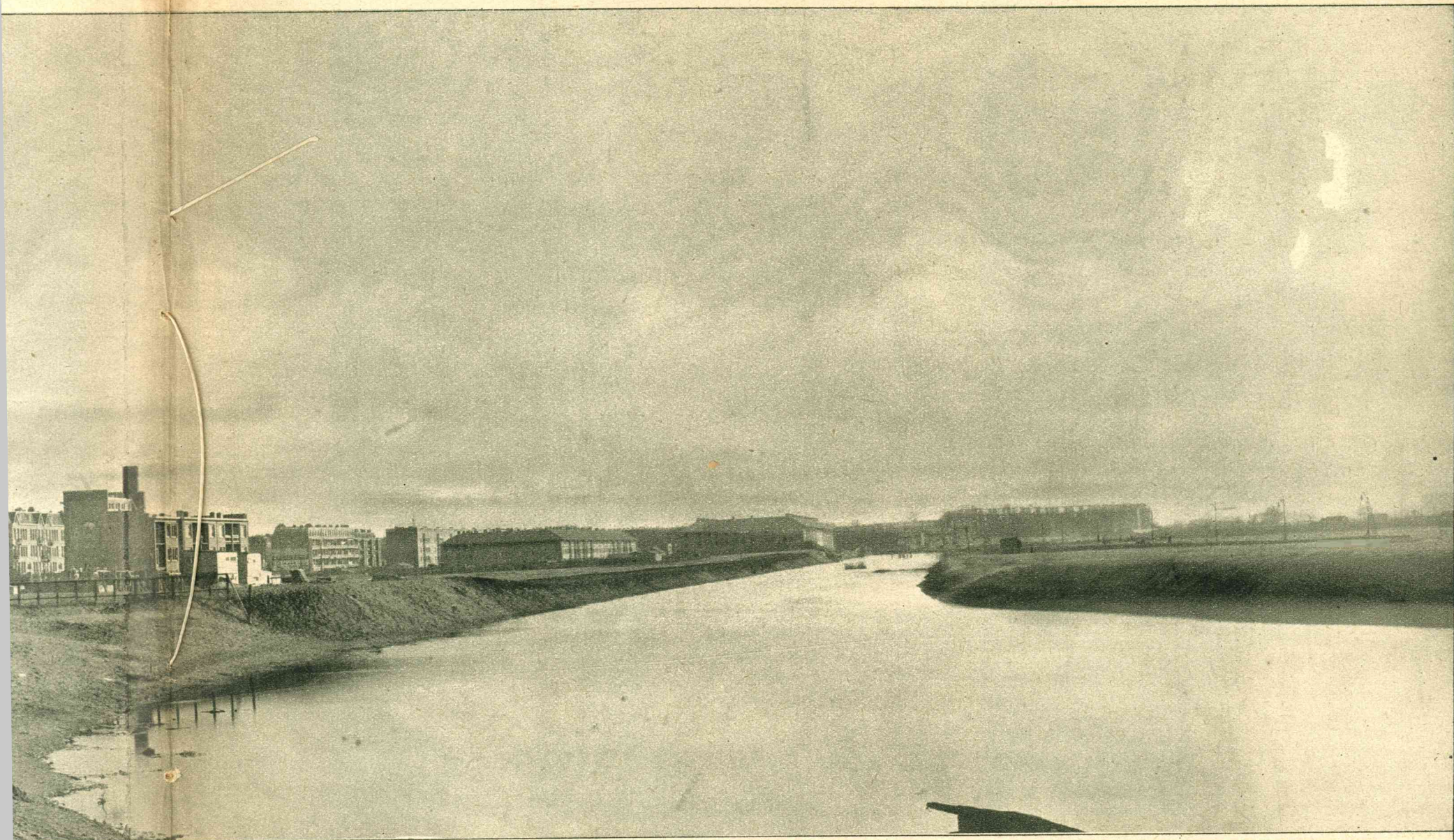

Gezicht, genomen van den hoek der Emmastraat langs de Pieter Lastmankade en de J. J. Viottastraat naar het Oosten der Stad. Rechts de nieuwe bouw

AAN DEN HOOFDWEG NAAR SLOTEN. Komende van de Dubbele Buurt staat men hier voor de brug over de Poesjeswating; op den achtergrond het gezicht aan den Hoofdweg. Links op den achtergrond de W

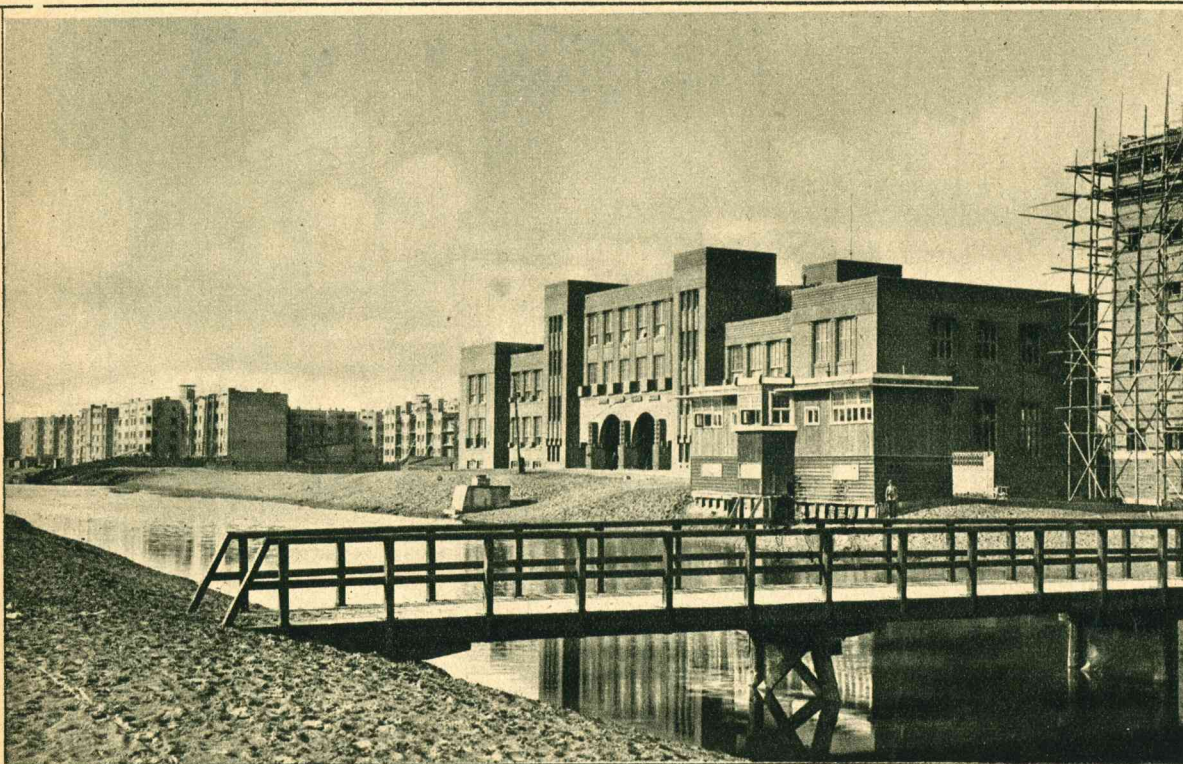
n der Stad. Rechts de nieuwe bouwblokken bij de Roelof Hartstraat; in het verschiet de Watertoren aan den Amstel; geheel rechts de derde gasfabriek.

atering; op den achtergrond het gezicht op de stad. De toren rechts is die van de R.K. Kerk aan de van Lennepkade; geheel rechts het laatste huis-in-aanbouw
eg. Links op den achtergrond de Westertoren.

Boven links: De ingang van de Bernardus Kochstraat aan den Amstelveenscheweg. Deze fote werd reeds eenigen tijd geleden genomen; de toestand van den weg is reeds niet meer zoo chaotisch; rechts: Huizen aan de J. J. Viottastraat; links de (verlengde) Cornelis Schuytstraat. Beneden, links: Gezicht langs de Pieter Lastmankade in Noord-Westelijke richting. In het midden de achterzijde van het Lyceum. Op den voorgrond het houten bruggetje, dat naar de voormalige volkstuintjes leidde; rechts: Aan den Hoofdweg naar Sloten. Staande vóór de brug over de Poesjeswatering, ziet men links de hier afgebeelde boerderijtjes en groentekwekerijen.

DE VROUW EN HAAR RIJK

Per
flac.
1,-

Dit
MONDWATER
munt uit door de
bederfwerende
eigenschappen.
Heerlijk ver-
frisschenden
smaak en
billijken prijs.
L. POOL & ZONEN
Amsterdam.

Fabrikanten der bekende tandpasta's in
blikken en aluminium doosjes en in tuben

De mode. Zich
aanpassend aan
de langer gewor-
den japonnen,
zijn nu ook de
hoeden groter
van vorm. De
breede rand is
meestal geheel

een enkel onderdeel, onze keuken, wat zijn
er in iedere huishouding tal van kleinigheden,
waarop hier bezuinigd kan worden, zonder
dat den huisgenooten daardoor in iets tekort
wordt gedaan. Want zuinigheid mag niet
ontaarden in schrielheid, waarvan onze huis-
genooten de dupe zouden worden. Zuinigheid
in den goeden-zin beteekent: zoo voordelig
mogelijk inkoop, het gekochte zoo goed
mogelijk aanwenden en ervoor waken, dat
er in geen enkel opzicht iets verspild wordt.

Wat betreft het inkoop, het is bekend,
dat hier in Amsterdam de prijzen aanmer-
kelijk verschillen naarmate van de buurt
waarin we wonen. Op zich zelf nu is dit niet
onbillijk. De winkelier heeft in de duurdere
wijken meer huur en belasting te betalen dan
in de volksbuurten. Ook heeft hij meer perso-
neel nodig, omdat zijn afnemers eischen,
dat bij hen aan huis bestellingen opgenomen
en bezorgd worden. Maar, vooral in dezen
tijd, zullen er velen onder ons zijn, die wel in
een duurdere wijk wonen, maar die toch de
uiterste zuinigheid moeten betrachten, om te
kunnen rondkomen. Welnu, laten we er dan
af en toe eens, met een groote tasch, op uit-
gaan om boodschappen te doen in een volks-
buurt. Het loont werkelijk ruimschoots de
moeite! Vleesch, bijvoorbeeld, is in de volks-
buurten 30 à 40 cent per pond goedkooper
dan in de meer gegoede wijken en met de rest
is het meestal naar evenredigheid gesteld.

omgeslagen en, in tegenstelling met
wat zoo lang als regel gold, nu
niet aan de linker maar aan de
rechterzijde het hoogst. Van ach-
teren is de rand kleiner, om niet in
den weg te zitten bij de hooge
mantelkragen. De zéér groote hoe-
den blijven bewaard voor feest-
elijke gelegenheden. En de kleine
toques en steekjes en baretten,
die we bij windrig weer niet gaarne
zouden missen, behouden hun suc-
ces.

Wat betreft de garnering der
hoeden: een enkel mooi ornament
zal altijd het nistest elegante effect
maken. Een mooie veer, bijvoor-
beeld, een paar fraaie spelden, een
bloem. Enkele groote hoeden zien
we nog met een mooie, lang neer-
hangende struisveer. Maar meestal
worden de veeren tegenwoordig
vervormd — misvormd eigenlijk
— tot allerlei fantasies, die, meer
of minder gelukkig, tot sieraad
dienen.

Dan zijn er nog de franjes, de
kralengarneringen en vooral ook
linten, smal en breed, die, ofwel een hoed
slechts garneren, ofwel hem geheel bedekken.

Nu onze afbeeldingen. De eerste toont een
grooten hoed van velours panne, met, als
eenige garnering, een paar fluweelen rozen
en smalle lang neerhangende linten tegen den
rand aan.

De fluweelen steek is met zijden lint om-
boord en met een zijden roset gegarneerd.
Houten kralen sieren, op elegante wijze, den
kleinen zijden hoed. En numero vier, een
grootte vilthoed, heeft een struisveerenfrag-
ment tot tooisel.

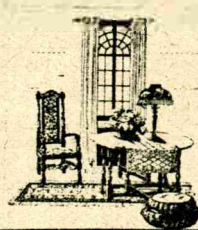
Zuinigheid. Dat het geluk en de welvaart
van een gezin voor een zeer groot deel af-
hankelijk zijn van de vrouw des huizes, wie
zal het ontkennen? En dat geluk, die wel-
vaart, ze worden opgebouwd uit duizend kleinig-
heden, ieder op zich zelf slechts van luttel
beteekenis, van die kleinigheden — en dit
kan op velen onzer wel eens ontmoedigend
werken — die weinig, of niet opgemerkt en
gewaardeerd worden, zoo lang ze er zijn, die
alleen maar gemist worden, wanneer ze ont-
breken.

Om ons nu voorloopig eens te bepalen tot

Hebben we onze inkoop gedaan, dan
dienen we ervoor te zorgen, dat al het inge-
kochte ook volkomen tot zijn recht komt.
Het is niet de juiste manier om, op het laatste
nippertje, in een vloek en een zucht, gauw,
gauw even het eten klaar te maken. Koken
is een kunst, — als ik het zoo noemen mag —
die in de eerste plaats onze *toewijding* eischt.
Zonder oplettendheid en toewijding en over-
leg is alle kennis hier van weinig waarde. La-
ten we in de ochtenduren, zoodra de eerste
huishoudelijke bezigheden zijn afgedaan, vast
beginnen aan onze voorbereidselen voor het mid-
dagmaal. Misschien maken we dan vast een
toetje, of we braden, om het tegen bederf te
vrijwaren, vast een stuk vleesch aan, dat we
nog niet dadelijk gebruiken kunnen; of we
prepareren etensresten van den vorigen dag
voor een smakelijk nieuw gerecht.

Geen rest zoo klein haast, of er is nog wel
een schoteltje van te maken. Een restje vleesch
kunnen we, in stukken gesneden, met een ge-
fruit uitje en wat kruiden tot een smakelijk
stoofsel maken, dat, met balletjes gehakt aan-
gevuld, misschien weer voor het middagmaal
kan dienen, ofwel we maken er, met een laagje
aardappelpurée en een stukje boter er boven-

**Behangerij - Stoffeerdij
Complete Meubeleering**

HERTING & VAN BREEMEN

Leidschegracht 4

: Telefoon 7591 :

op, een paar schelpjes van, of een schoteltje
voor de koffietafel. In plaats van vleesch kun-
nen we natuurlijk ook overgeschoten visch
nemen, die we zorgvuldig ontdoen van de gra-
ten en met een weinig citroensap besprenkelen.

Hebben we een restje aardappelen, niet
de moeite waard, om op te bakken, dan kunnen
we er aardappelkoekjes van maken. We maken
de aardappelen goed fijn, doen er een weinig
zout en nootmuscaat bij, wat bloem en vol-
doende melk om er een stijf beslag van te ma-
ken. In boter of, beter nog, in kokend heet
vet kunnen we daar heel smakelijke koekjes
— drie in de pan — van bakken. Zoo zou ik
nog wel een poosje kunnen doorgaan, maar
iedere huisvrouw zal, als ze er even den tijd
voor neemt, bij zich zelf te overleggen, gemak-
kelijk weten uit te vinden hoe ze allerlei over-
schotten weer smakelijk zal kunnen opdisschen.

Dat we *intijds* beginnen met onze voorberei-
selen voor het eten is ook daarom nodig,
omdat we, natuurlijk, zoo veel mogelijk gebruik
maken van de hooikist, daar dit heel wat gas
uitspaart. Want dit is ook een heel voornaam
punt: dat we nauwlettend waken tegen alle
gasverspilling. De dienstmeisjes nemen het,
over het algemeen, zoo nauw niet op dit punt.
Er zal straks wat warm water nodig zijn en
het wordt maar vast opgezet, wanneer er toe-
vallig aan gedacht wordt en daar staat het
dan na een poosje, vergeten, geruimen tijd
te stoomen boven een groote, nutteloos bran-
dende gasvlam. Of het water wordt opgezet
op een tijd, dat het toch niet gebruikt kan
worden, staat dan koud te worden en het kost
weer gas om het later opnieuw te verwarmen.
En inplaats dat de vlam laag gedraaid wordt,
zoodra iets aan de kook is, blijft ze maar in
volle glorie branden, waardoor niet alleen
noodeloos gas verspild wordt, maar ook nog
het eten groot gevaar loopt, over te koken of
aan te branden. Letten we op al dergelijke
kleinigheden en maken we zoo veel mogelijk
gebruik van de hooikist, dan zal dat op onze
gasrekening een aanmerkelijk verschil ople-
veren, tegen dat we, uit gemakzucht, of waarom

dan ook, dit alles niet controleeren.

Een volgende maal zullen we het eens hebben over spaarzaamheid op een ander gebied.

Papieren schoenzolen. Als we de zolen van onze huisschoentjes beplakken met eenige lagen bruin papier — iedere laag bestreken met lijm, zullen ze heel wat langer mee kunnen dan zonder dit het geval zou zijn.

Fijne kant, die we gewasschen hebben zal er zacht roomkleurig en weer als nieuw uitzien, als wij ze behandelen op de volgende manier, welke ook door kantwerksters wordt aangewend: We klutsen een ei tot schuim en

voegen er ongeveer een kwart liter, of minder, water bij. De gewasschen kant wordt eenige malen door dit mengsel gehaald, dan lichtelijk uitgedrukt (niet gewrongen) en in de schaduw gedroogd. Is de kant half droog, dan leggen wij ze voorzichtig glad en strijken ze tusschen twee schoone doeken.

Onze keuken. Seldery-soep kan een aangename afwisseling vormen bij de gewone winter-soepen. We gebruiken er bouillon van beenen voor en als die klaar is fruiten we twee in kleine stukjes gesneden selderyknollen een minuut of vijf met een fijn gesnipperde ui, in boter. Ze mogen niet bruin worden. Dan voe-

gen we de bouillon erbij met zout, peper en nootmuscaat naar smaak, koken tot de seldery geheel zacht is, wrijven de soep door een zeef en voegen er nog ongeveer een kwart liter melk bij. Wenschen wij de soep wat dikker, dan kunnen wij ze nog binden met sago, of tapioca.

Zoete ommelette. Voor een zoete ommelette hebben we twee eieren noodig. We kloppen eerst de dooiers met een klein weinigje zout, een theelepel vol fijne suiker, twaalf druppels vanille-essence en een dessertlepel vol melk. Het wit kloppen we stijf eer we het, onmiddellijk vóór het bakken, bij de massa voegen en bakken die dan, aan beide kanten, lichtbruin met ruim een half ons boter in een volkomen schoone koekepan. Dan bestrijken we de ommelette met gelei, of jam, slaan ze dubbel en dienen ze onmiddellijk op.

PAULA DEROSE.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA“ (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembour 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELEN, Soerabaja.

SCHETSEN VAN 'N
HANDELSREIZIGER

TUSSCHEN DE WIELEN

DOOR
LEO LEJEUNE

De eerste maal dat wij, mijn vrienden Credo, Karel Smit en ik, den „ouden man“ ontmoetten was op de thuisreis van Groningen naar Amsterdam, waar wij met ons drietjes de geheele week voor onze patroons werkzaam waren geweest.

Wij hadden goede zaken gedaan en in een tevreden opgewekte stemming, zaten wij knus in onze coupé, terwijl de sneltrein met een 80 K.M. vaartje over de Veluwe stoof, ons met elke minuut nader brengend bij onze vaderstad Amsterdam.

Terwijl we in Amersfoort, waar we een kwartiertje tijd hebben, op het perron heen en weer loopen hebben we een medereiziger gekregen, die zich in het nog vrije hoekje van ons compartiment op de bank heeft neergezet, naast hem, eveneens op de bank, twee zware handtassen die blijkbaar bij hem behooren.

Onze medepassagier, die ook een handelsreiziger schijnt te zijn, is niet jong meer en naar mijn taxatie dicht bij de zeventig. Zwaar ademhalend, met het hoofd geleund tegen het fluweelen kussen, is hij in slaap gevallen, in vermoed van het voor zijn leeftijd veel te harde werken, en wij jongeren respecteerend de grijze haren van onzen collega, zitten rustig, niet pratend, onze tijdschriften te lezen, elk gesprek vermijnd om den slapende niet te wekken.

Maar wat wij probeeren te voorkomen, wordt toch veroorzaakt, door het breken van een koppelstang.

Voor hen die zoo iets nog nooit medemaakten, diene, dat het breken van een koppel of verbindingsstang, direct ten gevolge heeft, het gaan werken der Westinghouserem, en als dit gebeurt wanneer de trein groote vaart heeft komt stilstand van den trein onder hevig schokken en heen en weer schudden tot stand wat bij den weinig bereisden passagier, den indruk wekt van een derailement of iets dergelijks.

Dit gebeurde ook nu, en de oude man wordt wakker, terwijl een van zijn koffers van de bank op den grond valt.

Onmiddellijk buigt Credo zich om de tasch op te rapen, maar het optillen ervan kost hem zichtbare moeite. Tenslotte lukt het hem en zch tot den ouden heer wendend, zegt hij: „Wel Papa, als dat andere koffertje even zwaar is, als die knaap die daar op den grond gevallen is dan blijft u heel aardig in evenwicht, tenminste als u die bagage zelf moet dragen.“

„Mijn besten dank voor uw vriendelijkheid“ antwoordde aangesprokene. „Jammer, ik zat zoo heerlijk te slapen, maar daar is nu niets meer aan te doen. Ziezoo, we rijden alweer, dan maar een sigaartje opgestoken“ en met deze woorden haalt hij uit den binnenzak van zijn vlekkelooze, maar glimmende zwarte gekleede jas, een sigarenkoker te voorschijn, opent die, maar bemerkt dan, dat hij geen enkele sigaar meer rijk is.

„Rookten?“ vraagt hem gul Karel Smit, z'n geopenden vollen koker presenterend.

„Nou mijnheer, daar zeg ik geen nee op“

luidt het antwoord, en tegelijkertijd neemt hij voorzichtig een sigaar uit den gastvrij aangeboden koker, bijt het puntje eraf, en na de sigaar aangestoken en een paar flinke rookwolken de coupé ingeblazen te hebben, zet hij zich nog eens extra op zijn gemak neer, tot het openen van een gesprek gereed.

„U reist zeker voor uw eigen rekening“ vraagt ik hem, „en nog al in tamelijk „gewichtige“ artikelen“

„Neen mijnheer, voor mij zelf reizen doe ik helaas niet, ik werk voor een patroon.“

„En moet U die beide tasschen, zelf sjouwen?“ vraagt Credo.

„Dat ligt aan mij zelf mijnheer, ik reis tegen vergoeding van provisie en vrij abonnement tweede klasse, terwijl alle verdere kosten voor mijn eigen rekening zijn, dus U begrijpt . . .“

„Ik begrijp, dat het een groot schandaal is,“ interumpert Credo den spreker, „ja een groot schandaal en tevens een treurig verschijnsel, dat reizen tegen provisie alléén. U bent toch geen kind meer, om nog zoo te moeten sjouwen op uw leeftijd. Voor welke firma reist u?“

Onze medereiziger noemt den naam van een bekende grossierszaak welke ik hier van Drunen & Co zal noemen en welke firma toen haar hoofdkantoor in een der noordelijke provinciesteden van ons land had.

„Zio, zoo, van Drunen & Co,“ het is wederom Credo die het woord voert, „ja die van Drunen ken ik wel, je weet wel zich tot ons wendend, dat is die onsympathieke, ongenaakbare kerel.“

„Ja Mijnheer“ zegt de oude man weer „gemakkelijk is hij niet. Wanneer ik wel eens een paar weken weinig verkocht heb en dat gebeurt elke reiziger toch wel eens, dan gaat hij Zaterdag tegen mij te keer, waar het geheele personeel bij is, alsof ik een jongetje van 18 jaar ben. En U begrijpt, niet waar, ik moet veel verdragen want ik ben een oud man, de zeventig gepasseerd. Als van Drunen mij ontslaat, dan sta ik op straat, en wie wil mij dan nog hebben? Och heeren, niet dat ik mij beklagen wil, in het geheel niet, maar als je jaren zelfstandig bent geweest, en door ongeluk in zaken achteruit bent gegaan, is het niet prettig, op je ouden dag nog zooveel te moeten afwachten.“

„Laten wij er maar niet verder over spreken“ zeg ik „het stemt u verdrietig en de week is nu afgelopen, u kunt nu twee dagen rust genieten.“

„Toch niet“ zegt de „oude man,“ „daar vergist n je in, ik moet altijd Zaterdagochtend naar de firma, moet dan 's-middags met mijn patroon de reis voor de volgende week bespreken en ben Zaterdagavond laat in de stad.“

„Nu waarde heer,“ voegt Credo hem toe, „ik verzeker U dat, wanneer ik uw hooggeachte patroon weer eens op reis ontmoet ik hem. . . neen neen maakt U je maar niet bezorgd, over u zal ik niet spreken, alzo, ik wilde zeggen, dat ik hem dan een poets zal bakken, die hem heugen zal.“

Intusschen stoomen wij Amsterdam binnen.

Wij stappen uit, Credo en Smit nemen ieder een tasch van onzen medepassagier in de hand, en brengen deze voor onzen ouden collega naar het bagagedepot op het eerste perron.

Onder veel dankbetuigingen, verlaat hij ons, en verdwijnt tusschen de menigte in het station.

Arme, oude heer, hij is sinds korten tijd vertrokken naar het land, waarvan wij nooit terug keeren, en waar hij geen zware koffers meer behoeft te sjouwen.

Den volgende Maandag liepen Credo en ik samen in Amsterdam op het perron langzaam heen en weer, wachtend op den trein naar Maastricht.

„Wil je wel gelooven, dat mij het beeld van dien ouden stakkerd, sinds Vrijdag niet losgelaten heeft“ zeg ik.

„Jij spreekt mijn gedachten uit“ geeft hij mij ten antwoord, „is het niet intreuwig om op dien leeftijd nog zoo te moeten werken? Ja, als ik zoo'n patroon als van Drunen had. . .“

Hij voleindigt zijn zin niet, maar wijst mij op een heer, die een twintigtal meter verder op het perron staat.

„Als je over den duivel spreekt staat hij achter de deur“ zegt Credo, „daar staat waarachtig van Drunen. Wacht even,“ en met een stevent hij recht op van Drunen aan, trekt zijn meest vriendelijke gezicht, lacht minzaam, en met een „Morgen, mijnheer van Drunen“ opent hij de vijandelijkheden.

Nooit is Credo gevaarlijker, vol van booze plannen, dan wanneer hij erg vriendelijk is. Dan is hij als de kat, die met de muis speelt, totdat hij, zeker van zijn succes, zijn sprong waagt.

De aangesprokene, die bij de meeste handelsreizigers als een zeer kort aangebonden, onsympathieke persoonlijkheid staat aangeschreven, beantwoordt ternauwernood den morgengroet van Credo, maar deze heeft zich nu eenmaal voorgenomen den patroon van onzen ouden collega, een gevoelige les toe te dienen en trekt zich van de koele bejegening niets aan.

„Mag ik U even voorstellen aan mijn vriend Lejeune!“ en met deze woorden betreft hij ook mij in zijn plannen.

Van Drunen mompelt iets, dat zeker moet lijken op het gebruikelijke „aangenaam kennis te maken,“ maar zijn gezicht staat hierbij zoo onvriendelijk, dat het meer den indruk wekt, alsof hij het integendeel bijzonder onaangenaam vindt.

De trein komt binnen, en daar de animo voor het Zuiden, dezen Maandagochtend niet bijster groot schijnt te zijn, is het voor ons gemakkelijk in één coupé te komen met van Drunen.

„Gaaf U ook naar Maastricht?“ vraagt ik hem zoo terloops.

„Ja Mijnheer,“ geeft hij kort ten antwoord.

„En hoe komt U zoo van Amsterdam uit te vertrekken?“ vraagt Credo hem, meer nieuwsgierig, dan bescheiden.

„Past mij beter, reeds Zondag van huis te gaan,” antwoord van Drunen, en meteen opent hij zijn handtas, haalt hieruit een boekwerk en gaat zitten lezen, hiermede duidelijk te kennen gevende, dat hij van gesprekken verschoond wenscht te blijven.

Credo en ik zien elkaar aan, maar hij geeft mij een teeken, waaruit ik concludeer, dat hij in Utrecht wenscht over te stappen. Nauwelijks is de trein dan ook in Utrecht aangekomen of Credo staat op, neemt zijn bagage uit het net, en zegt tot van Drunen: „Mijnheer U zul ons wel permitteren een ander plaatsje te zoeken, wij zijn bij vergissing „niet rooken” gaan zitten en wij zouden gaarne een sigaartje opsteken.”

„Gaat uw gang, antwoord van Drunen en verdiept zich alweer in zijn boek.

Wij verlaten den trein, zoeken en vinden een ander plaatsje en nauwelijks zitten wij, of Credo zegt: „Vriend en collega, mijn oorspronkelijk plan was om den edelen patroon van onzen oude stakkert in den trein te attaqueeren, maar ik stel mijn wraak liever uit tot in Maastricht.

Ik heb een schitterend plan-de-campagne. Laten wij er maar verder niet over spreken en wacht af.”

De verdere reis tot Maastricht ging vlug voorbij. Tot Eindhoven bleef Credo ook rustig zitten, in Roermond verliet hij even de trein, keerde weer terug, met een trek van teleurstelling op het gelaat, sprak echter geen woord; in Sittard dezelfde manoeuvre, maar nu kwam hij met een gezicht terug, stralend van genoegen.

„Het gaat tot nu toe prachtig,” zegt hij maar wat nu eigenlijk prachtig ging, daarover liet hij zich niet uit.

De laatste 20 minuten rijden, die ons nog van Maastricht scheiden, zijn spoedig om, en terwijl, direct na aankomst, de trein leegloopt, mis ik onder de passagiers van Drunen. Ik maak er Credo op attent.

„Prachtig, prachtig, wist ik al, heeft in Sittard den trein verlaten, komt bijzonder goed te pas voor mijn plan” zegt hij, maar weer laat hij niets van dat plan los.

Nadat wij den heelen middag flink gewerkt hadden en met goede resultaten (het was in 1917) in 't hartje van de oorlog- en smokkeljaren, en dus een tijd dat in grensstreken veel geld verdiend werd, met als resultaat daarvan goeden verkoop voor ons) ontmoetten Credo en ik elkaar des middags in het hofel en troffen daar wederom van Drunen aan, lui zittend in een der clubfauteuils van de zitkamer, geheel weggedoken in het soepele leder.

Een kort hoofdknikken was het stomme antwoord op de zeer beleefde en vriendelijke begroeting van Credo.

„Goede zaken gedaan?” luid de quasi belangstellende gewoonte-vraag van Credo.

„Gaat wel, een beetje” krijgt hij als antwoord. „U hebt nogal wat bagage bij u, niet waar?” vervolgt Credo.

„Twee zware handtassen” zegt van Drunen, „maar u begrijpt wel, dat ik die nooit zelf draag.

„Dat begrijp ik,” is mijn opmerking, „dat is niet te doen.”

Den volgenden ochtend, na het ontbijt, vraagt van Drunen aan den hotelier, of de hotelknecht met hem mee kan gaan, daar hij diverse klanten in de stad moet bezoeken en natuurlijk zijn bagage niet zelf dragen kan. De hotelier betuigt echter zijn spijt en zegt hem, dat het onmogelijk kan, omdat de huisknecht zich juist vandaag niet erg prettig gevoelt en alleen wat licht werk kan verrichten.

Credo, die het gesprek mede heeft aangehoord, raadt van Drunen aan het station een kruier te nemen.

Maar hij komt na een half uurtje terug, met mismoedig gelaat, en zegt met een stem, trillend van ingehouden woede: „Een mooie benedide hier, die kruiers. Ze verdienen hier te veel geld met smokkelen. Verbeeldt u ze weigerden mee te gaan, toen ik hun gezegd had, dat het twee zware koffers waren. Daar zit ik nu, weet U er raad op, ik niet?”

„Ze zelf dragen.” Het is wederom Credo, die als de wrekende Gerechtigheid, achter van Drunen staat.

Veel anders zit er voor van Drunen niet op.

en moeizaam sjokkend, elke vijftig meter zijn zware tasschen neerzettend, zien wij hem de stad insukkelen, om zijn klanten te gaan bezoeken.

„Dat zal misschien een lesje voor hem zijn, zijn ouden reiziger wat royaler te behandelen,” zegt Credo knipoogend.

„Hoe heb je hem dat nu gelapt?” vraag ik hem nieuwsgierig, want ofschoon ik het slechts gis, voel ik en zie ik aan het triomfantelijk gezicht van Credo, dat zijn wraak op van Drunen, in het nauwste verband staat met hetgeen deze vandaag ondervonden heeft, en dat de heele zaak door hem geësceneerd is.

„Dat zal ik je vertellen amice” zegt hij, dadelijk tot opheldering bereid: „gistermiddag toen jij aan het werk ging, ben ik naar het station gegaan, naar de twee eenige kruiers die in aanmerking komen om met reizigers de stad in te gaan. De andere heeren kruiers houden zich thans bezig met lucratiever zaken. Ik waarschuwde ze, vooral geen kruierswerk te doen voor van Drunen en beschreef hem zoo duidelijk mogelijk, zeggende dat die man gewoon was hoog kruiersloon aan te bieden, maar na afloop van het werk af te dingen en te chicaneeren; zooals je ziet zijn mijn pogingen met schitterend succes bekrond.”

„Dank zij de lichte ongesteldheid van den huisknecht” meen ik op te mogen merken.

„Ik doe mijn werk nooit half, mijn waarde,” zegt Credo, „ziekte van den huisknecht is zuiver simulatie. Toen ik hem van mijn wraakplannen de redenen verteld had, was hij direct tot medewerking bereid.”

Opgetogen over zijn geslaagde wraakneming ging hij opgeruimd aan het werk.

Des middags tegen half zes in het hotel terug gekeerd, zat van Drunen met hoogrood gelaat, op van vermoeidheid van het voor hem ongewone werk, hardop te snurken in een der easy-chairs welke zich in de leeszaal van het hotel bevinden.

Ons wraakgevoel was bevredigd en misschien heeft de „oude man” nog eenig profijt getrokken van deze ondervinding door zijn patroon opgedaan. Misschien.

ONZE WANDELPRIJSVRAAG.

Wij vestigen er de aandacht van onze lezers op, dat heden de laatste dag is, waarop de oplossingen voor onze Wandelprijsvraag aan ons bureau, Rokin 61, kunnen worden ingezonden. Op de enveloppe s.v.p. in den linkerbovenhoek het woord Wandelprijsvraag zetten.

Adverteeren doet verkoopen!

VLEESCHHOUWERIJ A. VAN DER LINDE

2de Laurierdwaarsstraat 50

EN GROS Abattoir Tel. 2417 Z. - EN DETAIL Centrum 3064

Zeer concurrerende prijzen

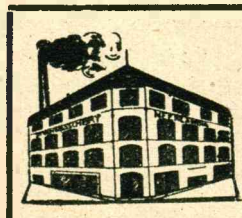
Uitsluitend prima eigen geslacht Hollandsch vee.

Algemeene Dienstverrichting van den

Gecontrol. Particulieren Nachtveiligheidsdienst.
Andreas Bonnstraat 30-32 — Telef. Z 3000 en Z 9142

1 Februari 1922 opening van eene afdeling GLAZENWASSCHERIJ

Vraagt inlichtingen!

Stoomwasscherij „Neerlandia”
3e Hugo de Grootstr. hoek Fred. Hendrikstr.
Amsterdam

Speciaal ingericht voor Droogtoe- en Opgemaakt. Vlugge en nette bediening.
Wasch, Maandag gehaald, Donderdag thuis.
Dinsdag — Vrijdag
Woensdag — Zaterdag
Scherp concurrerende prijzen.
Tel. Centrum 3908
Aanbevelend: **GEBS. WARNINK**

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

10 jaar garantie

Massief eiken Ledikant, spiraal Matras, en driedeelig Kapokmatras, Peluw, Kussens f 99.—.
2 persoons massief eiken Slaapkamerameublement met Waschcommode f 265.—.

WAGENAARSTRAAT 28
Let op het adres

RECLAME
IS EEN BESTAANSVOORWAARDE
VOOR UW ZAAK

HEER (VERRAST): BEN JE NU AL KLAAR?
SCHOENPOETSER: JA MENEER,
IK GEBUIK „GLIM”!

AMSTERDAMMERS ABONNEERT U OP:

ABONNÉ
KESSELS & VAN HUSSEN-EINDHOVEN

DE MISDAAD OP DE HEIDE

= DOOR =
ERICA

Bij het parkhek van Heidezicht hield een gesloten rijtuig stil, welks koetsier het uitdrukkelijke bevel had ontvangen niet naar het slot zelf te rijden. Twee ernstig uitziende heeren in zwarte burgerkleeding verlieten het rijtuig en begaven zich naar het heerenhuis.

„Bevindt zich graaf Ramin bij den heer van Dalen,” vroeg de oudste aan den bediende.

„Jawel,” was het aarzelend antwoord, „maar het diner is nog niet afgeloopen, het gezelschap is juist aan het dessert.”

„Dat doet er niet toe. De zaak waarover wij den graaf wenschen te spreken is zeer dringend. Roep hem maar even.”

„Wien moet ik aanmelden?”

„Zeg, dat Dusser er is. Dat zal voldoende zijn.”

Dit moest inderdaad voldoende zijn, want onmiddellijk daarop kwam Ramin uit de eetzaal in de ontvangkamer. Verwonderd en met blijkbaar ongenoegen zag hij naar de vreemde gestalten.

„Hier schijnt een vergissing te bestaan,” sprak hij op onzekeren toon. „Men meldde mij, dat mijn rijknecht mij wenschte te spreken.”

De beide heeren waren tegelijk naast hem gaan staan.

„Het was een voorwendsel, dat ik gebruikte om de bewoners van dit huis een pijnlijk tooneel te besparen. Ik ben de politiecommissaris Bergsma en heb de opdracht u in arrest te nemen.”

„Zoo en waarom?”

„Dat zult u bij den rechter van instructie vernemen. Geeft u den bediende bevel uw hoed te halen en u bij uw gastheer te verontschuldigen, als u dit wenschelijk acht.”

„Met uw verlof zal ik zelf —”

Hij had op hetzelfde oogenblik zijn hand naar den borstzak van zijn jas opgeheven en toen op het elfde oogenblik de vuist van den beambte zijns pols met ijzeren greep omkleemde, viel een kleine, sierlijk bewerkte revolver op het tapijt.

„U maakt ons de uitvoering van onzen plicht onnoodig moeilijk,” zei de beambte kalm, terwijl hij zijn gezel een wenk gaf om het wapen op te rapen. „Ik kan u niet meer veroorloven u van ons te verwijderen. Ik hoop echter, dat u ons de moeite zult sparen u nog hier in huis de boeien aan te doen.”

Dit kleine tooneel had zich zeer snel afgespeeld.

„Wees zoo goed mij bij mijnheer en mevrouw van Dalen te verontschuldigen,” sprak Ramin met doffe stem tot den bediende, die weer binnengekomen was, „ik — ben bij — bij een stervende geroepen. En breng mij eerst mijn hoed!”

Eenige minuten later ontving van Dalen de hoodschap van den bediende.

„Dat is toch zonderling,” sprak hij hoofdschuddend. „Nu, wij zullen spoedig van den graaf zelf de verklaring vernemen.”

„Van den graaf zelf,” vroeg Bertha met een eigenaardigen nadruk. „Ik denk dat, wie zóó heengaat, zeker niet de bedoeling heeft ooit terug te keeren.”

XVI.

Van Dalen zat nog steeds in de slechtste luim werkeloos voor zijn schrijftafel, toen Willem hem het bezoek van vrouw Haverman aanmeldde.

„Vrouw Haverman,” vroeg van Dalen verstoord. „Haverman? Die naam is mij geheel vreemd. Zij zal misschien bij mevrouw moeten zijn.”

„Nee. Zij wenschte u zelfs alleen te spreken. Maar misschien is zij niet goed bij het hoofd. Zij is zoo bespottelijk gekleed en zij zei, dat mijnheer van Dalen maar even bij haar moest komen, wijl zij hem iets in vertrouwen te zeggen had.”

„Zeg haar, dat ik niet te spreken ben. Ik ben niet naar het land getrokken om mij door den eer te den beste lastig te laten vallen.”

Willem wilde na een buiging terugkeeren, maar op het oogenblik, dat hij de deur der ka-

mer wilde dichttrekken, voelde hij zich door een paar krachtige armen zonder complimenten op zij geschoven en de waardin uit den „Blauwe Leeuw” trad de kamer binnen.

„Goeden dag. Ik ben de oude vrouw Haverman uit den „Blauwe Leeuw”, en niet de eerste de beste met uw verlof,” begon zij, zonder nadere inleiding. „En als ik hier kom, is het niet om iemand lastig te vallen, naar uit menschevriendheid. En daarom laat ik mij ook niet de deur wijzen met uw verlof.”

Met het geheele gewicht harer statige zwaarlijvigheid was zij op den naasten stoel neergestreken. Met een uitdrukking van ontevreden verbazing had van Dalen haar aangehoord, terwijl hij van zijn stoel opstond.

„Wil u dus de goedheid hebben mij te zeggen, wat u hier komt doen?”

„Nu, voor mijn plezier heb ik de reis van de stad hierheen niet gemaakt, maar wil u tenminste dien botmuil niet wegzenden, die daar staat te gapen.”

Het resolute optreden der zonderlinge vrouw bleef niet zonder uitwerking op van Dalen en in plaats van het bevel, dat hij verwachtte, om de vrijpostige vrouw buiten de deur te zetten, kreeg Willem een wenk om zich te verwijderen.

„Zoo, nu zijn wij onder ons, nu kunnen wij vrijuit spreken,” sprak vrouw Haverman met zichtbare voldoening: „Hier! Dit moest ik u overgeven en hooren wat u mij daarop te antwoorden hebt.”

Uit een zak van haar japon haalde zij een brief voor den dag, dien zij van Dalen overreikte. Hij brak hem aarzelend open en las de weinige met bevende hand geschreven regels.

„Kent u den inhoud van dezen brief,” vroeg hij na een poos met een argwanenden blik op de vrouw, die daar stijf rechtop zat.

„Nu, zooals u het nemen wil. De oude Mendels wilde u vóór zijn dood nog eens spreken. Dat is het toch zeker?”

„Maar er wordt ook gesproken van een jonge dame, eene juffrouw Lena Dorenberg. Bevindt deze zich werkelijk in uw huis?”

„Zeker! En als zij zich daar niet bevond, was zij waarschijnlijk op de straat van honger omgekomen.”

Van Dalen streek de hand met een mismoe-dig gebaar over het voorhoofd.

„Natuurlijk is de heele geschiedenis, voor zoover het mijn nicht betreft, een gevolg van een misverstand,” ging hij voort, zonder de waardin aan te zien. „Ik dank u voor uw bemoeiingen en ik zal bij gelegenheid, ik denk morgen, aan het verzoek in dezen brief gedaan, voldoen.”

„Nee, mijnheer van Dalen, zoo is het niet bedoeld. Als u komen wil, moet u het vandaag nog doen, dadelijk. Morgen is het in elk geval te laat.”

Van Dalen keek nog eens naar den brief. Zijn neusvleugels beefden van ergernis.

„Nu, mijnentwege dan! Zeg aan Mendels, dat ik aan zijn dringend verzoek voldoen zal. Ik heb hier nog eenige noodige dingen te doen en zal dan op weg gaan.”

„Tot weerziens dus hedenavond!”

Vol waardigheid verliet zij het vertrek, met het trotse bewustzijn, haar zending voortreffelijk te hebben volbracht. En toen zij in de voorkamer den lachenden Willem voorbijging, kon zij zich niet weerhouden hem met een onbeschrijflijken blik van de grootste minachting te zeggen: „Nu zou ik wel eens willen weten, wie van ons beiden bespottelijker gekleed is, ik of jij — sprinkhaan!”

Van Dalen had zijn belofte gehouden. In de zelfbewuste houding van een man, die zich meester voelt over alle omstandigheden, ook als hij zich om een hoogere beweegreden gedreven ziet, schijnbaar toe te geven, stapte hij met de invallende duisternis de uitgesleten steenen trappen van den „Blauwe Leeuw” op. Vrouw Haverman kwam hem tegemoet.

„Zoo, ik dacht dat u niet zou komen,” sprak

zij. „Daarbinnen wordt u reeds lang verwacht.”

Zij had hem tot aan de deur van het kamertje gebracht, dat tot ziekenvertrek voor Mendels ingericht was. Het volgende oogenblik bevond van Dalen zich met zijn voormaligen boekhouder en vrouweling alleen.

„Ik heb aan je verzoek voldaan, Mendels,” sprak hij op koelen toon, „omdat ik medelijden met je gevoel, maar niet omdat je bedreiging mij schrik aangejaagd heeft. Wat is het dus, dat je nu nog van mij wensch? Vermoedelijk een ondersteuning, want je toestand in de hoede dezer vrouw schijnt werkelijk niet benijdenswaardig te zijn.”

Mendels, die zich met moeite in een zittende houding had opgericht, schudde het hoofd.

„Nee, mijnheer van Dalen. Voor mij zelf bekeer ik niets meer.”

„Nu wat verlang je dan anders,” vroeg de andere op ongeduldigen toon. „Is het misschien je bedoeling voorspreker voor mijn nicht te worden?”

„Ja, mijnheer van Dalen. U hebt niet met haar gehandeld zooals het uw plicht was.”

„Hoor eens, Mendels, ik ben, zooals mijn komst alhier je bewijst, gaarne bereid, op alle mogelijke wijze je toestand te ontzien, maar ik ga op staanden voet heen, als je beproeft misbruik te maken van mijn goedheid. Wat tusschen mij en de dochter van mijn zwager voorgevallen is, gaat je niets aan en het is voldoende als ik mijn handelingen jegens een eervergeten en ongehoorzaam familielid voor mijn geweten weet te verantwoorden.”

„En kunt u dat, mijnheer van Dalen? Drukt u niet veel meer het bewustzijn van het groote onrecht, dat u tegen Dorenberg en zijn hulpeloos kind begaan hebt? Wordt u er niet toe gedreven, dit onrecht weer goed te maken zoover dit in uw macht staat?”

„Ik weet niet wat je met deze vrome vermaningen bedoelt, Mendels. Is het mijn schuld, dat het meisje in kinderachtigen trots de belangrijke som geld terugzond, die ik haar gegeven heb, om in de wereld voorloopig voor gebrek gevrijwaard te zijn? Natuurlijk zal ik haar niettegenstaande dat, niet ten gronde laten gaan, hoe weinig zij het ook aan mij verdiend heeft. Deze belofte is echter de uiterste tegemoetkoming, die ik je ongepaste inmenning met het oog op bijzondere omstandigheden, kan toestaan, en daarmee is de zaak voor mij uit.”

Hij keek waar de deur was. De stem van den ouden man had echter zulk een vreemd veranderden klank, dat het den speculant tot in zijn hart deed beven, toen Mendels voortging: „Nee, het is daarmee niet uit en het kan niet uit zijn voordat ten volle aan de gerechtigheid voldaan is. Ik weet niet, of Lena Dorenberg verlangen koestert naar uw geld, maar ik weet, dat zij de nagedachtenis haars vaders gezuiverd wil zien van de vreeselijke verdenking, waarmee u die bezwaard heeft. Zij heeft een recht dit te eischen en ik zal haar recht verdedigen zoolang ik adem heb.”

„Je zal dus je bedreiging ten uitvoer brengen en het meisje je avontuurlijke geschiedenis verhalen, als ik weiger aan een zoo onzinnig verlangen te voldoen?”

„Ik zal meer doen dan dat, mijnheer van Dalen. God zal mijn wegstervend leven nog lang genoeg laten duren en Hij zal mij de kracht schenken om ook den aardschen rechter deze geschiedenis te verhalen. En ik weet dat ik bij hem beslist geloof zal vinden.”

„Nu, het staat je vrij, dit te beproeven. Ik zeg je echter vooruit, mijn beste heer, zoolang je niet Frederik Dorenberg uit de doode kunt opwekken en hem als getuige oproepen, zoolang zal men niet anders gelooven, dan dat je ziekte je verstand in verwarring gebracht heeft.”

„En als deze getuige nu hier was, dien je al te vroeg onder de dooden hebt gerekend, zwager van Dalen, zou je dan nog weigeren je plicht te doen?”

(Wordt voortgezet)

DE PLAAT VAN DE WEEK

De Diemer-boeren zijn begonnen, buiten den tuschenhandel om, zelf de melk hunner koeien in Amsterdam te venten, tegen aanmerkelijk lagere prijs.

De Diemer koe: „Wat zal er nu een melk gedronken worden in de stad! Als ik dat maar bijhouden kan!”

DE LAATSTE BLADZIJ

UW 12-UURTJE

**CAFÉ-RESTAURANT JONGENEEL
ZAANDAM TEGENOVER DE SALONBOOT**

WAAR ZE HAAR KLEEREN VANDAAN HAD.

Mevrouw: „Was je vorige mevrouw werkelijk een gravin?”

Dienstbode: „Als U 't niet gelooft, mevrouw, dan wil ik u mijn ondergoed wel laten zien en dan zult u zelf zien, dat er een gravinne-kroontje op geborduurd is.”

IN DE WITTE-
BROODSWEKEN

Zij, sentimenteel:
„En als ik nou eens plotseling stierf, lieverd, wat zou je dan doen?”

Hij: „Ik denk, dat ik je dan zou laten begraven.”

NIET ALTIJD.

Bertus: „Je vrouw krijgt natuurlijk altijd in alles haar zin?”

Jacques: „O, neen, heelemaal niet. Als dat zoo was, dan zou ze nou vijftientig in plaats van veertig jaar zijn.”

JA, WAAROM?

„Toch vervelend, dat de treinen altijd zooveel te laat komen,” zei de reiziger op een klein stationnetje.

Waarop de stationsbeambte antwoordde: „Maar mijnheer, waarvoor zouden er dan wachtkamers moeten zijn, als de reizigers nooit hoefden te wachten?”

WAT DOET HET
ER TOE?

„Is dit appeltaart of pruimentartaart, kellner?”

„Kan U dat niet proeven mijnheer?”

„Neen, dat kan ik niet.”

„Maar mijnheer, wat kan het u dan eigenlijk schelen, wat het is?”

ZIJ HADDEN GELIJK.

Moeder: „Vind jij de jonge Henri Plaat goed genoeg voor onze dochter?”

Vader: „Me dunkt van wel. Ach, je moet niet zoo overdreven bezorgd zijn voor ons kind. Weet je wel, dat jouw ouders ook altijd zeiden, dat ik niet goed genoeg was voor jou?”

Moeder: „Ja, dat weet ik wel. Maar zij hadden toch ook gelijk!”

WAT ZIJ KREGEN.

Teleurgestelde vrouw: „Dus je wilt me het geld voor dien mooien bontmantel niet geven? Ik kook en bak voor jou, en wat krijg ik? Niets niemendal!”

Haar man: „Jij boft toch altijd! Ik krijg een indigestie!”

V. ROSSEM'S

Poorters-Toeback

DE BESTE VARINAS

Overal verkrijgbaar à 30 p. half ons pakje

WAAROM ZIJ ZOO MOEST WACHTEN.

Mevrouw Dinges: „Hè, het is toch zoo vervelend, dat mijn man altijd te laat komt. Ik wacht hier nu al van zeven uur af op hem en nu is het bijna acht uur.”

„En hoe laat zou u hem hier ontmoeten?”
„Om vijf uur.”

VALSCH BESCHULDIGD.

(George Robey's)

TOT ELKEN PRIJS.

„Uw buurman is blijkbaar vóór vrede tot elken prijs, niet?”

„Dat schijnt me wel; de kleeren van zijn vrouw zijn tenminste altijd buitengewoon kostbaar.”

JE MOET VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK
MAKEN.

Man: „Wat een heerlijke dag vandaag! Net een dag om alles te durven, alles te trotseeren!”
Vrouw: „Ga je met me mee naar m'n naaister?”

DE WAARSCHUWING.

Gerritsen: „Ik ga echtscheiding aanvragen. Mijn vrouw heeft in geen zes maanden een woord tegen me gesproken.”

Hendriksen: „Bedenk je eerst nog eens, kerel; zoo'n vrouw zal je nooit terugkrijgen.”

BEL OP N. 2491

AUTOMOBIELVERHUUR-INRICHTING „KLEINA”
LUXE AUTO'S VOOR TOER- EN TROUWGELEGENHEDEN
REGULIERSGRACHT 46 - BILLIJKE TARIEVEN

SLIMME KARELTJE.

Moeder: „Kareltje, toen ik je vanmorgen die vijf koekjes gaf, om met zus te deelen, heb je er haar toen drie gegeven?”

Kareltje: „Neen moeder. Ik zag, dat het niet goed uit zou komen, en daarom heb ik er, vóórdat ik begon met deelen, maar een opgegeten.”

DESILLUSIE.

De oude majoor Granaat wandelde met een vriend, toen zij een aardig meisje voorbijkwamen. Onmiddellijk wendde de majoor zich tot zijn metgezel en zei triomfantelijk:

„Heb je gezien, kerel, hoe dat aardige jonge ding lachte, toen ze me aankeek?”

„Och, trek je dat maar niet zoo aan,” antwoordde zijn vriend troostend, „toen ik je voor het eerst zag, kon ik me ook haast niet houden vanden lach, maar ik was heel gauw aan je gezicht gewend.”

GEEN FAMILIE?

„Mijn man woont bij zijn moeder,” zei de vrouw, voor den rechter, „en daar ik er niet van houd, bij familie te wonen, denk ik er niet aan om met hem samen te wonen. Hij kan bij mij komen als hij wil.”

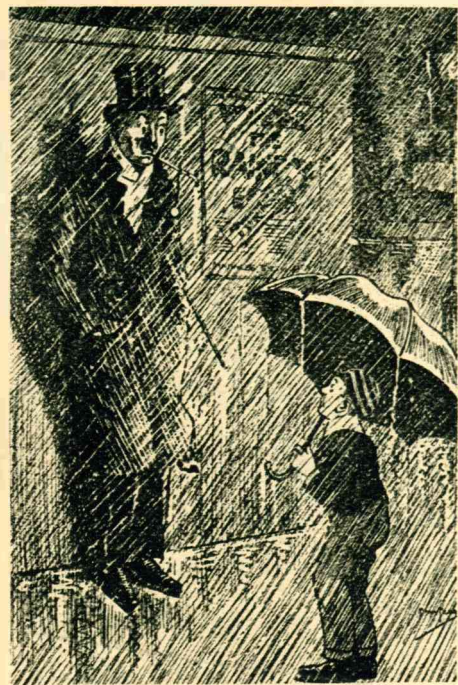
„Juist,” zei de rechter. „En waar woont U?”
„Bij mijn moeder.”

NIET DE HARE.

Mevrouw Harmsen: „Ik ben doodop vanmorgen. Ik heb den heelen nacht wakker gelegen door een zieken kies.”

Mevrouw Dirksen: „Da's afschuwelijk. Al naar een tandarts geweest vanmorgen?”

Mevrouw Harmsen: „Dat was niet noodig; het was een kies van mijn man.”

Loopjongen: „Bent u de mijnheer, die op juffrouw van Dingesma wacht?”

Heer: „Ja.”

Loopjongen: „O, dan laat de juffrouw u vragen, of u nog een oogenblik geduld wil hebben; zoodra de bui over is zal ze komen.”
(Passing Show)

**IS LEKKER EN GOEDKOOP
NEEMT PROEF**

PRINSENGRACHT 40 - SPAARNDAMMERSTR. 115
TELEFOON NOORD 3132

